

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 31. jula 2024. godine
Br. Ref.: RK 2507/24

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI132/23

Podnosilac

Ruzhdi Behluli

Ocena ustavnosti presude [AC-I.-21-0331- A0001] Žalbenog veća Posebne
komore Vrhovnog suda Kosova od 1. juna 2023. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, potpredsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednice
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sutkinja
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sutkinja
Nexhmi Rexhepi, sudija
Enver Peci, sudija i
Jeton Bytyqi, sudija

Podnosilac zahteva

- Zahtev je podneo Ruzhdi Behluli (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa prebivalištem u selu Đinovce, opština Suva Reka, koga zastupa Shaip Ramadani iz opštine Prizren.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Ac-I.-21-0331-A0001] Žalbenog veća Posebne Komore Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS-a), od 1. juna 2023. godine, u vezi sa presudom [C-IV-15-0545] Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Specijalizovano veće PKVS-a), od 7. maja 2021. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude [AC-I.-21-0331 A0001], Žalbenog veća PKVS-a, od 1. juna 2023. godine kojim se navodi da su povređena osnovna prava i slobode podnosioca zahteva, zagarantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo, br. 01/2023 (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15. dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe navedenog Poslovnika. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno, pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, i dalje će se primenjivati u predmetima registrovanim u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ako su i u meri u kojoj su povoljnije za stranke.

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 13. juna 2023. godine, podnosilac zahteva je putem pošte predao zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 26. juna 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva.
8. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena Posebnoj komori Vrhovnog suda (u daljem tekstu PKVS), sa zahtevom da se podnošenje eventualnih komentara izvrši pisanim putem u roku od 15. (petnaest) dana od dana prijema dopisa.
9. Dana 27. juna 2023. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR. KI132/23] imenovala sudiju Nexhmi Rexhepija za sudiju izvestioca, dok je odlukom [br. KSH. KI132/23] imenovala Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bajram Ljatifi, (predsedavajući); Safet Hoxha, (član); Remzije Istrefi-Peci, (članica).
10. Dana 11. marta 2024. godine, sudija Jeton Bytyqi je položio zakletvu pred predsednicom Republike Kosovo, čime je započeo njegov mandat u Sudu.
11. Dana 16. jula 2024. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo je Sudu neprihvatljivost zahteva. Istog dana, Sud je u punom sastavu nakon

konsultacija odlučio da, sa 7 (sedam) glasova za i 2 (dva) protiv, zahtev proglašeni neprihvatljivim.

Pregled činjenica

12. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen u DP - KBI „Progres-Ekport“, Odeljenje Lavertari-Blegtori - DLB (u daljem tekstu: DP - KBI „Progres-Ekport“), Prizren kao fizički radnik, sa platom od 165,32 € (sto šezdeset pet evra i trideset dva centa).
13. Dana 6. septembra 2013. godine, Kosovska agencija za privatizaciju – Regionalna kancelarija u Prizrenu (u daljem tekstu: KAP – Prizren) je putem obaveštenja br. 31/52, obavestio podnosioca zahteva o prestanku radnog odnosa sa DP – KBI „Progres-Ekport“, zbog prodaje preduzeća putem postupka likvidacije preduzeća, koji je odobrio odbor KAP-a, gde je utvrđeno da je prodaja preduzeća pravosnažna od 03. juna 2013. godine u 12:00 časova.
14. Dana 14. jula 2014. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je putem obaveštenja sa brojem protokola br. 26971, obavestio podnosioca zahteva o početku procesa likvidacije DP – KBI „Progres-Ekport“, od 14. jula 2014. godine, odlukom odbora Kosovske agencije za privatizaciju (u daljem tekstu: Odbor KAP-a).
15. Dana 19. avgusta 2014. godine, podnosilac zahteva je Organu za likvidaciju KAP-a podneo zahtev za naknadu štete zbog prevremenog raskida ugovora o radu, u iznosu od sedam mesečnih plata od 165,32 € (sto šezdeset pet evra i trideset dva centi) što u ukupnom iznosu dostiže vrednost 1.157,24 € (hiljadu sto pedeset sedam evra i dvadeset četiri centa), kao i u istom zahtevu, zatražio je naknadu za neisplaćene plate za period od 2004. do 2013. godine, u iznosu od 11.771,34 € (jedanaest hiljada sedamsto sedamdeset jedan evra i trideset četiri centa) za vreme dok je radio u DP-KBI „Progres-Ekport“ kao fizički radnik.
16. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva istog dana podneo i zahtev za naknadu u iznosu od tri mesečne plate od 165,32 € (sto šezdeset pet evra i trideset dva centa), što u ukupnom iznosu dostiže vrednost od 495,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi), za neodređeno vreme.
17. Dana 23. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRZ009 - 0208] odbio kao nevažeći zahtev podnosioca zahteva za naknadu za prevremeni raskid ugovora o radu u iznosu od sedam (7) mesečnih plata od 165,32 € (jedan sto šezdeset pet evra i trideset dva centa) što u ukupnom iznosu dostiže vrednost od 1.157,24 € (hiljadu sto pedeset sedam evra i dvadeset četiri centa).
18. Dana 30. marta 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRZ 0009 - 0206] odbio kao nevažeći zahtev podnosioca zahteva za naknadu u iznosu od tri mesečne plate od 165,32 € (sto šezdeset pet evra i trideset dva centa) što u ukupnom iznosu dostiže vrednost od 495,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi), za neodređeno vreme.
19. Dana 3. aprila 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je odlukom [PRZ0009 - 210] odbio kao nevažeći zahtev podnosioca zahteva za naknadu neisplaćenih plata u iznosu od 11.771,34 € (jedanaest hiljada sedamsto sedamdeset jedan evra trideset četiri centa), na ime neisplaćenih plata za period od 2004. do 2013. godine.

20. Dana 24. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u protiv Organa za likvidaciju KAP-a, kojim je tražio da se: (i) njegov tužbeni zahtev usvoji; (ii) poništi odluka [PRZ 0009-0206] Organa za likvidaciju KAP-a, od 30. marta 2015. godine, kojim je odbijen njegov zahtev za 3 (tri) neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi); kao i da naloži Organu za likvidaciju KAP-a da naknadi neisplaćene plate podnosiocu zahteva za period 2004.-2013. u iznosu od 12.267,30 € (dvanaest hiljada dvesta šezdeset sedam evra i trideset centi), sa zakonskom kamatom po stopi od 10% (deset posto) počev od 1. januara 2014. godine do konačne isplate.
21. Dana 2. aprila 2021. godine, Organ za likvidaciju KAP-a podneo je odgovor na tužbu podnosioca zahteva sa predlogom da se žalba odbije i potvrdi odluka Organa za likvidaciju. Iz spisa predmeta proizilazi da je Organ za likvidaciju KAP-a u ovom odgovoru naveo da je predmetno društveno preduzeće ušlo u postupak likvidacije 7. jula 2014. godine, dok je 19. avgusta 2014. godine podnosilac zahteva podneo zahtev, preko kojeg je tražio naknadu tri neisplaćenih plata ne navodeći vremenski period. Dalje, Organ za likvidaciju KAP-a je istakao da je prilikom odlučivanja o podnetom zahtevu izvršio tačnu procenu činjeničnog stanja i pravilno primenio zakonske odredbe, odnosno razjasnio da tačka 1 podstava 6, stava 1 člana 40. Dodatka Zakona br. 04/L-034 o Kosovskoj agenciji za privatizaciju (u daljem tekstu: Zakon o KAP-u) predviđa da su tri neisplaćene plate zaposlenih prioritetni zahtevi i da imaju visok prioritet, ali ova odredba ne daje pravo svim radnicima na tri plate, već daje prednost za poslednje tri plate koje su eventualno ostale neisplaćene, i da u svakom slučaju, na osnovu podstava 2 stava 1 člana 36. ovog dodatka zakona, zahtev za isplatu neisplaćenih plata mora biti potkrepljen relevantnim dokazima, pa je nakon ocene navedenog zahteva utvrđeno da je nevažeće. Takođe, u podnetom odgovoru istakao je da je zahtev podnosioca zahteva zastareo, jer se radi o zahtevu iz 2004. godine, te da od tada isti nije izneo dokaze da se obratio sudu ili nekom drugom nadležnom organu u vezi sa neisplaćenim platama.
22. Dana 7. maja 2023. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je presudom [C-IV-15-0545] odbilo kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, protiv odluke [PRZ009-0206] Organa za likvidaciju KAP-a, od 30. marta 2022. godine.
23. PKVS je u svojoj presudi prvobitno odlučio da ne održi ročište u ovom slučaju na osnovu stava 3 člana 76. (Sukobi i tumačenje) Zakona br. 06/L-086 o specijalnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Zakon o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP) u vezi sa članom 399. Zakona br. 03/L-006 o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) jer je ocenio da je „*nakon razmatranja dokaza u predmetu, podnesaka i tvrdnji stranaka u postupku, Sud došao do zaključka da je žalba neosnovana.*“
24. U vezi sa odlukom [PRZ009-206], Organa za likvidaciju KAP-a od 30. marta 2015. godine, Specijalizovano veće PKVS-a obrazložilo je kao u nastavku:

„[...] Tužilac je Organu za likvidaciju podneo zahtev za naknadu tri plata za neodređeno vreme. Tužilac je podneo i zahtev za naknadu 7 plata na ime naknade zbog prevremenog raskida ugovora o radu.

Organ za likvidaciju je ocenio podnete zahteve i odlukama PRZ009-0206 i PRZ009-0208 odbio je kao neosnovane potraživanja tužioca u postupku likvidacije.

Tužilac je tužbom potraživao dugovanje - zbog neisplate plata a koje se odnose za period od 2004. do 2013. godine. S druge strane, tuženi je u datoj odbrani [odgovoru na tužbu] tvrdio de je navedeni zahtev tužioca zastarelo jer nije predočen dokaz da se obratio sudu ili bilo kom nadležnom organu sa zahtevom za naknadu traženih plata od 2004. godine. Član 376. stav 1 ZOO-a (1978. god.)

izričito kaže da „Potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo.“ U konkretnom slučaju, dug koji potražuje tužilac pripada periodu od 2004. do 2013. godine, te u smislu citirane zakonske odredbe proizilazi da je potraživanje tužioca zastarelo“.

25. Dana 9. juna 2021. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu na presudu [C-IV-15-0545] od 7. maja 2021. godine PKVS-a zbog: (i) bitnih povreda odredaba parničnog postupka; (ii) pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja; i (iii) pogrešne primene materijalnog prava, predloživši Žalbenom veću PKVS da usvoji žalbu podnosioca zahteva i da preinači osporenu presudu tako da se ožalbena presuda PKVS-a preinači i da mu se prizna pravo na naknadu za neisplaćene plate od 31. decembra 2004. do 31. avgusta 2013. godine u iznosu od 12.267,13 € (dvanaest hiljada dvesta šezdeset sedam evra i trinaest centa), kao i naknada za prevremeni raskid radnog odnosa, u iznosu od 1.157,24 € (jedan hiljadu sto pedeset sedam evra i dvadeset četiri centa).
26. Podnosilac zahteva je u svojoj žalbi takođe naglasio da ožalbena presuda nije sadržala ništa u vezi sa odlučnim činjenicama za slučaj koji je bio predmet presude. Prema njegovim rečima, Specijalizovano veće PKVS-a nije izvršilo ocenu dokaza u spisima predmeta, niti je izvršilo sveobuhvatno razmatranje tužbenog zahteva tužioca. Shodno tome, prema podnosiocu zahteva, zbog manjkavosti u presudi, obrazloženje Specijalizovanog veća PKVS-a bilo je očigledno nelogično i nerazumljivo. Dalje, u svojoj žalbi je, između ostalog, naglasio da se Organ za likvidaciju KAP-a u svim slučajevima odbijanja njegovih zahteva pozivao na zastarelost u smislu člana 608. Zakona o udruženom radu (u daljem tekstu: ZUR), međutim Specijalizovano veće PKVS-a to uopšte nije uzelo u obzir i niti je navelo u obrazloženju presude da je ispunjenje obaveza prema radnicima koji su bili u radnom odnosu do trenutka početka privatizacije javnog preduzeća regulisano posebnim zakonom, odnosno Zakonom o KAP-u, pa se stoga član 608. ZUR-a ne može primeniti.
27. Dana 7. oktobra 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo podnesak za dopunu žalbe podnete protiv presude [C-IV-15-0545] od 7. maja 2021. godine, uz koju je priložio odluku [PRZ009-0210] Organa za likvidaciju KAP-a, od 3. aprila 2015. godine obrazac za podnošenje neimovinskog potraživanja u likvidaciji. U ovom podnesku je takođe naglasio da je: *„KAP dana 02. aprila 2021. godine podneo Sudu odbranu [odgovor na tužbu] protiv tužbe tužioca [R.B.] iz Prizrena, ali odbrana PAK-a nije dostavljena tužiocu da pruži odgovor na istu.“*
28. Dana 1. juna 2023. Žalbeno veće PKVS-a je presudom [AC-I-21-0331-A0001] odlučilo sledeće: **(i)** žalba podnosioca zahteva je osnovana; **(ii)** preinačuje se presuda [C-IV.-15-0561] PKVS-a od 7. maja 2021. godine i odluka Organa za likvidaciju [PRZ009-206] od 30. marta 2013. godine i **(iii)** obavezuje se tuženi da na ime tri neisplaćene plate tužiocu isplati iznos od 495,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi), po prioritetima utvrđenim zakonom u postupku likvidacije, kao i **(iv)** nije odredio sudske takse za žalbeni postupak.
29. Žalbeno veće PKVS-a je u svojoj presudi prvobitno odlučilo da ne održi usmeni deo postupka na osnovu stava 1, člana 69. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
30. U vezi sa žalbom podnosioca zahteva, Žalbeno veće PKVS-a je obrazložilo sledeće:

„[...] Žalbeno veće konstatuje da je zahtev tužioca za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € odlukom Organa za likvidaciju PRZ009-0206 od 30. marta 2015. godine odbijen kao nevažeći iz razloga da tužilac nije pružao usluge za DP, jer je

OL ocenio da je na osnovu člana 608. Zakona o udruženom radu, potraživanje tužioca zastarelo.

[...]

Žalbeno veće PKVS-a ocenjuje da prvostepena presuda PKVS-a nije pravična odluka. To iz razloga jer je tužilac prvobitno podneo žalbu PKVS-u od 24. aprila 2015. godine, kojom je uložio žalbu na odluku Organa za likvidaciju br. PRZO09-0206 od 30. marta 2015. godine, koja se odnosila na naknadu za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € (3*165,32) a ne na iznos koji je tražio u svojoj žalbi od 12.267,30 € za period od 2004. do 2013. godine.

[...]

Žalbeno veće smatra da je u konkretnom slučaju prvi stepen PKVS-a trebao da uzme u obzir činjenicu da je tužilac osporio odluku br. PRZO09-0206 Organa za likvidaciju, od 30. marta 2015. godine za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € a ne odluku br. PRZO09-0208 od 23. aprila 2015. godine kao i PRZO9-0210 na koje se tužilac nije žalio, već ih je samo priložio u spise predmeta u prvostepenom postupku PKVS-a kao i pri Žalbenom veću.

[...]

Takođe, Žalbeno veće primećuje da se iz kopije radne knjižice jasno vidi da je radna knjižica tužioca zaključena 06. septembra 2013. godine, tačnije na datum početka procesa privatizacije DP-a, što dokazuje da tužilac ne samo što je pružao usluge za DP, već mu je radni odnos takođe prestao kao rezultat radnje/ odluke KAP-a.

U ovom slučaju, na osnovu gore navedenih dokaza koji su relevantni za Žalbeno veće, Žalbeno veće je odlučilo da preinači prvostepenu presudu PKVS-a usvajanjem zahteva tužioca za naknadu tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 €, koje mora platiti Organ za likvidaciju prema prioritetima utvrđenim u zakonu u postupku likvidacije.

Takođe, Žalbeno veće usvaja visinu traženog iznosa i iz razloga jer tuženi ne osporava visinu traženog iznosa.

Nesporne činjenice prema članu 7 ZPP-a smatraju se dokazanim.

Stoga, iz ovih razloga, Žalbeno veće konstatuje da se žalba tužioca treba usvojiti kao osnovana i da se preinači ožalbena presuda.“

Navodi podnosioca zahteva

31. Podnosilac zahteva navodi povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
32. Podnosilac zahteva smatra da Specijalizovano veće PKVS-a nije izdalo nalog za regulisanje i dopunu tužbe, čime je povredio procesne odredbe Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
33. On u suštini takođe tvrdi da je Specijalizovano veće PKVS-a povredilo načelo jednakosti oružja kada mu nije poslalo odgovor na tužbu suprotne strane, odnosno Organa za likvidaciju KAP-a od 2. aprila 2021. godine, da pruži protiv odgovor kako je, prema njegovim rečima, predviđeno Zakonom o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
34. Podnosilac zahteva takođe ističe da PKVS nije zakazao ročište u njegovom slučaju, ističući da: „[...] Žalbeno veće PKVS-a, ne navodeći razlog za odustajanje od zakazivanja ročišta, preinačilo je odluku Specijalizovanog veća i obavezalo tuženog novčanom obavezom, koju tužilac nije tražio (poslednje tri neisplaćene plate).“

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

„1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih nadležnosti.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.“

EVROPSKA KONVENCIJA O LJUDSKIM PRAVIMA

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

„1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama, ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se mora izreći javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, neophodno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

[...]“

ZAKON BR. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA PRIVATIZACIJU

Član 6.

(Obim administrativne nadležnosti Agencije)

„1. Agencija ima široku i isključivu administrativnu nadležnost nad svim preduzećima i imovinom/ aktivom, interesima, deonicama i imovinom koja je obuhvaćena članovima 5.1 i 5.2. Ova nadležnost obuhvata bilo koje radnje koje Agencija smatra razumnim i podesnim, u okviru granica administrativnih resursa Agencije, u cilju boljeg omogućavanja prodaje, likvidacije, prenosa ili drugog vida raspolaganja preduzećem, aktivom ili interesom u državnom vlasništvu. Ne umanjujući opšti karakter prethodne rečenice, posebno se predviđa da, kada govorimo o preduzećima, ova nadležnost obuhvata bilo koju radnju koju Agencija smatra opravdanom i odgovarajućom za očuvanje i unapređivanje vrednosti, održivosti ili upravljanja dotičnim preduzećem.“

**DODATAK ZAKONA BR. 04/L-034 O KOSOVSKOJ AGENCIJI ZA
PRIVATIZACIJU**

**Član 37.
(Obračun i prebijanje potraživanja)**

„7. Predmetni poverilac ima pravo da podnese zahtev Sudu, u roku od trideset (30) dana od dana slanja tog obaveštenja od strane organa za likvidaciju, da utvrdi njegovo potraživanje, a u slučaju da blagovremeno ne podnese zahtev poverilac više nema pravo na dalje ulaganja prigovora na odluku organa za likvidaciju.

8. Sud donosi odluku o zahtevu koji je podneo pogođeni poverilac najkasnije četrdeset pet (45) dana od datuma kada je zahtev podnet Sudu a primerak istog dostavljen organu za likvidaciju, Odboru poverilaca (ako postoji) i drugim stranama koje može da odredi Sud.“

**Član 40.
(Prioriteti potraživanja i interesa)**

„1. U postupku likvidacije sva potraživanja poverilaca izmiruju se po dole navedenim klasama 1.1 do 1.8 i prema sledećem redosledu:

[...]

1.6. preferencijalna potraživanja radnika po sledećim redosledu:

1.6.1. potraživanja za plate zaposlenih koji nisu isplaćeni do datuma odluke Suda ili Agencije da se započne postupak likvidacije, ograničena na tri meseca bruto plate po licu;

1.6.2. potraživanja za zakonom propisanu otpremninu prijavljena od strane radnika koji su postali višak zbog Odluke o likvidaciji preduzeća, ili u vezi sa tim, radnje preduzete od strane Agencije na osnovu člana 6.1 ili 6.2 Zakona o KAP-u; [...]"

**ZAKON BR. 06/L-086 O SPECIJALNOJ KOMORI VRHOVNOG SUDA
KOSOVA ZA PITANJA KOJA SE ODOSE NA KOSOVSKU AGENCIJU
ZA PRIVATIZACIJU**

**Član 9.
(Presude, odluke i žalbe)**

„[...]

4. Svaka presuda i odluka izdaje se u pisanom obliku, i:

[...]

4.2. sadrži izjavu u kojoj se navode svi činjenični nalazi bitni za predmet ili pravnu stvar i predmet su presude ili odluke;

4.3. pruža jasno i detaljno objašnjenje pravne osnove i obrazloženja za donošenje takve presude ili odluke;

[...]"

**Član 38.
(Odgovor potražioca i prigovor tužene strane)**

„1. Izuzetno, ako utvrdi da je odbrana ili tužba nepotpuna ili je potrebno dodatno objašnjenje kako bi se uklonili nedostaci, sudija pojedinac ili predsednik veća osnovanog u skladu sa članom 4 stav 9. ovog zakona naređuje podnosiocu tužbe

da u roku od sedam (7) dana da svoj protiv odgovor na odgovor na dotičnu optužbu.

2. Nakon podnošenja odgovora podnositelja, suprotna strana ima sedam (7) dana vremena da dostavi svoj odgovor na odgovor.

3. Ista pravila iz stava 1. i 2. ovog člana primenjuju se *mutatis mutandis* čak i u žalbenom postupku pred Žalbenim većem.“

Član 76. (Sukobi i tumačenje)

3. Specijalna komora može prilikom tumačenja i primene ovog zakona, ako je potrebno rešiti proceduralno pitanje koje nije dovoljno uređeno u ovom zakonu uzeti u obzir i primeniti *mutatis mutandis* relevantne odredbe Zakona o parničnom postupku.

Član 69. (Usmeni žalbeni postupak)

1. Njegovom inicijativom ili na osnovu pismenog zahteva jedne strane, Žalbeno veće odlučuje ukoliko će održati jednu ili više sednice saslušanja u vezi sa odgovarajućom žalbom. Apelacioni koledž uzima u obzir bilo koji zahtev za usmenu proceduru koja se podnosi od bilo koje stranke, koja podnosi njene razloge za podnošenje zahteva za usmenu proceduru. Takav zahtev podnosi se pre završetka procedure pismene žalbe.

ZAKON BR. 03/ L-006 O PARNIČNOM POSTUPKU

Član 399. (Bez naslova)

„399.1 Kada sud, nakon što stigne odgovor na tužbu, konstatuje da iz iznesenih činjenica u tužbi ne proizilazi zasnovanost tužbenog zahteva, u tom slučaju on će doneti zasluženu odluku kojom se tužbeni zahtev odbije kao neosnovan.

399.2 Tužbeni zahtev smatra se neosnovanim, u smislu stava 1 ovog člana ukoliko je očigledno protivurečan sa iznesenim činjenicama u tužbi, ili ukoliko su činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtev očigledno protivurečne sa dokazima koje je predložio tužilac ili sa činjenicama koje su javno poznate.“

ZAKON O OBLIGACIONIM ODNOSIMA (usvojen od strane Skupštine bivše Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, na sednici Saveznog veća 30. marta 1978. godine)

Član 376. (Bez naslova)

„Potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo.

U svakom slučaju ovo potraživanje zastareva za pet godina od kad je šteta nastala. Potraživanje naknade štete nastale povredom ugovorne obaveze zastareva za vreme određeno za zastarelost te obaveze.“

Ocena prihvatljivosti zahteva

35. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
36. Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Nadležnost i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju sledeće:

*„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]*

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.“

37. Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove o prihvatljivosti, kako je utvrđene Zakonom. S tim u vezi, Sud se referiše na član 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji utvrđuju sledeće:

Član 47. (Individualni zahtevi)

„Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.

Osoba može da podnese pokrenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva“.

Član 48. (Tačnost podneska)

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49. (Rokovi)

„Podnesak se podnosi u roku od četiri (4.) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...“.

38. U pogledu ispunjenosti ovih kriterijuma, Sud nalazi da je podnosilac zahteva: (i) ovlašćeno lice; (ii) osporava akt organa javne vlasti, odnosno presudu [AC-I.-21-0331-A0001] Žalbenog veća PKVS-a od 1. juna 2023. godine u vezi sa presudom [C-IV-15-0545] Specijalizovanog veća PKVS-a, od 7. maja 2021. godine; (iii) je precizirao osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena (iv) iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom, i (iv) dostavio je zahtev u zakonom utvrđenom roku.
39. Pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio kriterijume prihvatljivosti utvrđene pravilom 34. (Kriterijumi prihvatljivosti] Poslovníka o radu. Stav 2. Pravila 34. Poslovníka utvrđuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući kriterijum da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, tačka d stava 1. i stav 2. pravila 34. Pravilnika o radu utvrđuju sledeće:

„(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(d) ako zahtev tačno razjašnjava i, adekvatno iznosi činjenice i navode da su prava ili odredbe ustava povređene.

[...]

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan, kada podnosilac/ teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju“.

40. Sud najpre ističe da pomenuto pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i sudskoj praksi Suda, omogućava ovom poslednjem da proglasi zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na osnovanost slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može zahtev proglasiti neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegove osnovanosti, odnosno ako oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. Poslovnika o radu. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovanim“ u celini ili samo u vezi sa nekim posebnim navodom koji zahtev može da sadrži. Ove poslednje, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i Suda, mogu se kategorisati u četiri odvojene grupe: (i) zahtevi koji su kategorisani kao zahtevi „četrtoog stepena“; (ii) navodi koji su kategorisani sa „očiglednim ili evidentnim nedostatkom povrede“; (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi; i na kraju, (iv) „zbunjujući i nejasni“ navodi (vidi slučajeve ESLJP-a [Kemmachev protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, stav 44 [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, presuda od maja 31. 2005. godine, stav 55, [Mentzen protiv Letonije](#), presuda od 7. decembra 2004. godine, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine, i slučajeve Suda [KIO4/21](#), podnositeljka [Nexhmije Makolli](#), rešenje o neprihvatljivosti od 13. aprila 2021. godine, [KI107/21](#), podnosilac [Ramiz Hoti](#), rešenje o neprihvatljivosti od 21. oktobra 2021. godine, stav 53 i [KIO5/23](#), podnosilac [Branislav Gajin](#), rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2024. godine, stav 51).
41. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno , u proceni da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu predmeta kao i relevantne navode podnosioca zahteva, u kojoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovana Ustavom.
42. Sud primećuje da se suština ovog slučaja odnosi na žalbu podnosioca zahteva podneta Organu za likvidaciju KAP-a, gde je tražio (i) naknadu za prevremeni raskid ugovora o radu; (ii) naknadu neisplaćenih plata za period od 2004. do 2013. godine, kao i (iii) naknadu u iznosu od 3. (tri) mesečne plate za neodređeni period. Dana 23., 30. marta i 3. aprila 2015. godine, Organ za likvidaciju KAP-a je kroz tri odvojene odluke odbio sva tri zahteva podnosioca zahteva. Dana 24. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS-u protiv Organa za likvidaciju KAP-a, preko koje je tražio da se: (i) usvoji njegov tužbeni zahtev; (ii) preinači odluka [PRZ 0009-0206] Organa za likvidaciju KAP-a, od 30. marta 2015. godine kojom je njegov zahtev odbijen; i (iii) naloži Organu za likvidaciju KAP-a da naknadi neisplaćene plate podnosiocu zahteva za vremenski period 2004-2013. godine. Zatim je 2. aprila 2021. godine Organ za likvidaciju KAP-a podneo odgovor protiv žalbe podnosioca zahteva sa predlogom da se tužba odbije. Nadalje, 7. maja 2021. godine, Specijalizovano veće PKVS-a je presudom [C-IV-15-0545] odbilo tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, presudu koju je, na osnovu njegove žalbe, poništio Žalbena veće PKVS-a 1. juna 2023. godine presudom [AC-I-21-0331-A0001], i obavezao Organ za likvidaciju KAP-a da isplati podnosiocu zahteva iznos od 495,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi) na ime tri neisplaćene plate. U obe instance PKVS nije održao ročište, za šta je dao obrazloženja u odgovarajućim presudama.

43. Sud podseća da podnosilac zahteva u suštini navodi povredu načela jednakosti oružja, zagarantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kada mu nije poslao odgovor na tužbu suprotne strane, odnosno Organa za likvidaciju KAP-a, kako bi pružio protiv-odgovor, koje je po njemu, predviđeno Zakonom o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP. U okviru procesnih garancija zagarantovanih ovim članom, podnosilac zahteva takođe izričito iznosi navode za neodržavanje ročišta i s tim u vezi navodi da: „*Žalbeno veće PKVS-a, ne dajući obrazloženje za odustajanje od zakazivanja ročišta, preinačio je odluku Specijalizovanog veća i obavezao je tuženog novčanom obavezom, koju tužilac nije tražio (poslednje tri neisplaćene plate)*.“ Takođe, u svom zahtevu navodi da Specijalizovano veće PKVS-a nije izdalo nalog za regulisanje i dopunu tužbe, čime je prekršilo procesne odredbe Zakona o PKVS-a za pitanja koja se odnose na KAP.
44. Iz gore iznetog, uzimajući u obzir prirodu ovog zahteva i pokrenutih navoda od podnosioca zahteva, Sud će oceniti prvo navode podnosioca zahteva u vezi sa (i) povredom načela jednakosti oružja a zatim (ii) neodržavanjem ročišta.
- (i) *U vezi povrede načela jednakosti oružja*
45. Što se tiče jednakosti oružja i načela procesne kontradiktornosti, načela koja su garantovana članom 31. Ustava, u vezi sa članom 6. EKLJP-a, Sud prvo ističe da već ima sudsku praksu, koja je izgrađena na načelima uspostavljenim kroz sudsku praksu ESLJP-a (uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve *Yvon protiv Francuske*, br. 44962/98, presuda od 24. jula 2003. godine; *Dombo Beheer B.V. protiv Holandije*, br. 14448/88, presuda od 27. oktobra 1993. godine, *Brandstetter protiv Austrije*, br. 11170/84, 2876/87; 13468/87, presuda od 29. avgusta 1991. godine; *Vermeulen protiv Belgije*, br. 19075/91, presuda od 20. februara 1996. godine; *Rowe and Davis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 18990/91; presuda od 16. februara 2000. godine, *Jasper protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 27052/95, presuda od 16. februara 2020. godine; *Zahirović protiv Hrvatske*, br. 58590/11, presuda od 25. jula 2013. godine; *Beer protiv Austrije*, br. 30428/96, presuda od 6. februara 2001. godine). Rekavši to, slučajevi Suda kroz koje je utvrdio načela postavljene od strane ESLJP-a i primenio iste na slučajeve za razmatranje pred njim, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI108/10](#), podnosilac zahteva Fadil Selmanaj, presuda od 5. decembra, 2011. godine; [KI52/12](#), podnosilac zahteva Adije Iliri, presuda od 5. jula 2013. godine, [KI200/13](#), podnosilac zahteva Belkize Kallaq, presuda od 15. aprila 2014. godine; [KI10/14](#), podnosilac zahteva, Akcionarsko društvo Raiffeisen Bank Kosove SH. A., presuda od 20. maja 2014; [KI31/17](#), podnosilac zahteva Shefqet Berisha, presuda od 30. maja 2017. godine; [KI47/17](#), podnosilac zahteva Selvete Aliji, presuda od 28. decembra 2018. godine; [KI209/19](#), podnosilac zahteva Memli Krasniqi, presuda od 26. novembra 2020; [KI82/21](#), podnosilac zahteva Opština Đakovica, presuda od 30. septembra 2021. godine; [KI84/21](#), podnosilac zahteva Telekom i Kosova A.D., presuda od 17. decembra 2021. godine; [KI67/22](#), podnosilac zahteva Zeqirja Prebreza, presuda od 4. aprila 2023. godine, [KI206/21](#), podnosilac zahteva Ukë Salih, presuda od 25. jula 2023. godine, [KI122/21](#), podnosilac zahteva Lekë Bytyqi, presuda od 27. jula 2021. godine).
46. Sud ističe da, prema gore navedenoj sudskoj praksi, član 6. EKLJP-a obavezuje sudove da temeljno ispitaju podneske, argumente i dokaze koje su iznele stranke i da bez prejudiciranja procene da li su oni važni i značajni za njenu odluku (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, *Kraska protiv Švajcarske*, br. 13942/88, presuda od 19. aprila 1993. godine, stav 30).
47. Takva obaveza za sudove se ostvaruje, između ostalog, kroz primenu načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti tokom sudskog razmatranja. U tom kontekstu, ESLJP je podvukao da je načelo jednakosti oružja inherentni element šireg koncepta pravičnog

i nepristrasnog suđenja i da je usko povezan sa načelom procesne kontradiktornosti (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a, [Regner protiv Češke Republike](#), br. 35289/11, presuda od 19. septembra 2017. godine, stav 146). Štaviše, zahtev „jednakosti oružja“, u smislu „pravične ravnoteže“ između strana, u principu se primenjuje na građanske predmete kao i na krivične predmete (vidi slučajeve Suda [KI10/14](#), podnosilac zahteva, *Akcionarsko društvo Raiffeisen Bank Kosove SH. A.*, citiran iznad, stav 42; i slučaj [KI31/17](#), citiran iznad, stav 71; i takođe, vidi slučaj ESLJP-a, [Werner protiv Austrije](#), br. 138/1996/757/956, presuda od 24. novembra 1997. godine, stav 66).

48. U sudskoj praksi ESLJP-a, koju je dosledno sledio Ustavni sud, u kontinuitetu je isticano da načelo jednakosti oružja zahteva „pravičnu ravnotežu između stranaka“, pri čemu se svakoj strani mora dati razumna mogućnost da predstavi njen/njegov slučaj pod uslovima koji ga neće dovesti u nepovoljan položaj, odnosno u suštinski nepovoljan položaj u odnosu na suprotnu stranu (vidi slučaj ESLJP-a, [Yvon protiv Francuske](#), br. 44962/98, presuda od 24. jula, 2003. godine, stav 31 i [Dombo Beheer B.V. protiv Holandije](#), br. 14448/88, presuda od 27. oktobra 1993. godine, stav 33; [Feldbrugge protiv Holandije](#), presuda od 7. jula 1987. godine, stav 44; slučajevi Ofrer i Hopfinger protiv Austrije, br. 524/59 i 617/59, 19.12.60; Godišnjak 6, str. 680 i 696, vidi i druge reference u ovoj presudi, [Öcalan protiv Turske](#) [DHM], br. 46221/99, presuda od 12. maja 2005. godine, stav 140; vidi takođe i slučajeve Suda, [KI52/12](#), podnosilac zahteva *Adije Iliri*, presuda od 5. jula 2013. godine, [KI103/10](#), podnosilac zahteva *Shaban Mustafa*, presuda od 20. marta 2012. godine, stav 40; [KI193/19](#), podnosilac zahteva *Salih Mekaj*, presuda od 31. decembra 2020. godine, stav 44).
49. Oslanjajući se na praksu ESLJP-a, Sud je doneo presude u gore navedenim slučajevima, [KI67/22](#), sa podnosiocem zahteva *Zeqirija Prebreza*, [KI206/21](#) sa podnosiocem zahteva *Ukë Salih*, i [KI122/21](#) sa podnosiocem zahteva *Lekë Bytyqi*, gde je utvrdio povredu načela jednakosti oružja u parničnom postupku jer Apelacioni sud nije razmotrio odgovor na žalbu podnosioca zahteva koji su podneli u roku, pa je smatrao da su dotični podnosioci zahteva stavljeni u znatno nepovoljniji položaj u odnosu na suprotnu stranu, te su kao rezultat toga bili lišeni mogućnosti da se stvarno i suštinski suprotstave sa argumentima i navodima suprotne strane.
50. U okolnostima konkretnog slučaja, Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da je ovo načelo povređeno kada Specijalizovano veće PKVS-a, tokom postupka razmatranja njegovog slučaja, nije uputilo odgovor na tužbu suprotne strane podnosiocu zahteva, odnosno Organa za likvidaciju KAP-a od 2. aprila 2021. godine, kako bi dao protivodgovor predviđen Zakonom o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, ali on u ovom slučaju ne precizira koje su odredbe ovog zakona povređene u ovom konkretnom slučaju. Ovaj navod je izneo i pred Žalbenim većem PKVS-a, u slučaju podnošenja žalbe na prvostepenu presudu.
51. U tom kontekstu, Sud se poziva na sadržaj stava 1 člana 37. (Odgovor na tužbu) i člana 38. (Odgovor potražioca i prigovor tužene strane) Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, koji članovi regulišu postupak davanja odgovora i protivodgovora tuženog u postupku pred PKVS-om. Tačnije, stavom 1 člana 37. ovog zakona utvrđeno je sledeće: „Tužena strana može da podnese svoj odgovor na tužbu u roku od petnaest (15) dana od uručenja tužbenog zahteva. [...]“ Dok, stav 1 člana 38. istog, predviđa sledeće: „1. Izuzetno, ako utvrdi da je odbrana ili tužba nepotpuna ili je potrebno dodatno objašnjenje kako bi se uklonili nedostaci, sudija pojedinac ili predsednik veća osnovanog u skladu sa članom 4 stav 9. ovog zakona naređuje podnosiocu tužbe da u roku od sedam (7) dana da svoj protiv odgovor na odgovor na dotičnu optužbu. [...]“

52. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva podneo svoj tužbeni zahtev 24. aprila 2015. godine, dok je 2. aprila 2021. godine Organ za likvidaciju KAP-a podneo odgovor na tužbu podnosioca zahteva, koji je preciziran u stavu 1 člana 37. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
53. Sud primećuje da stav 1 člana 38. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, ne zahteva nužno da se tužiocu, u ovom slučaju podnosiocu zahteva, pošalje odgovor na tužbu suprotne strane kako bi on mogao da pruži protiv-odgovor. Konkretno, predmetnom odredbom je izuzetno predviđeno da se podnosiocu zahteva uputi zahtev za protiv-odgovor, samo u slučajevima kada je odgovor na tužbu „nepotpun“ ili su „potrebna dodatna pojašnjenja“. Kao rezultat toga, diskreciono pravo PKVS-a je da oceni da li su ispunjeni zakonski uslovi da izuzetno tužiocu, odnosno podnosiocu zahteva, pošalje odgovor na tužbu, kako bi pružio odgovarajući protiv-odgovor.
54. Shodno tome, Sud zaključuje da je navod podnosioca zahteva o povredi načela jednakosti oružja neprihvatljiv kao očigledno neosnovan po ustavnim osnovama zbog „očiglednog odsustva povrede“, kako je utvrđeno u stavu pravilom 34. (2) Poslovnika o radu.
- (ii) *U vezi navoda o neodržavanju ročišta*
55. Sud smatra da ako suđenje ispunjava kriterijume javnosti, neophodno je proceniti postupak u celini (vidi slučaj EKLJP-a, [Axen protiv Nemačke](#), br. 8273/78, presuda od 8. decembra 1983. godine, stav 27.). Poseban karakter okolnosti koje mogu opravdati neodržavanje ročišta u suštini se odnose na prirodu pitanja o kojima treba da odlučuje redovni sud, a ne na učestalost takvih situacija (vidi slučajeve ESLJP-a, [Miller protiv Švedske](#), br. 55853/00, presuda od 8. februara 2005, stav 29 i slučajeve Suda KI80/23, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. januara 2024. godine, stav 45 i [KI125/23](#), podnosilac zahteva *Hazir Publica*, rešenje o neprihvatljivosti od 31. januara 2024. godine, stav 44).
56. Održavanje ročišta može se ne tražiti u slučajevima kada se ne pokreću pitanja verodostojnosti ili osporenih činjenica zbog kojih je ročište neophodno, dok redovni sudovi na pravičan i razuman način mogu odlučiti da predmet reše na osnovu podnetih podnesaka stranaka i drugih pisanih materijala (vidi slučaj ESLJP-a, [Saccoccia protiv Austrije](#), br. 69917/01, presuda od 18. decembra 2008. godine, stav 73 i slučajeve Suda KI80/18, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi*, citiran iznad, stav 46 i [KI125/23](#), podnosilac zahteva *Hazir Publica*, citiran iznad, stav 45).
57. Sud takođe primećuje da je ESLJP prihvatio da ne održavanje ročišta može biti opravdano u slučajevima koji jednostavno pokreću pravna pitanja ograničene prirode (vidi slučaj ESLJP-a, [Allan Jacobsson protiv Švedske](#) (br. 2.), br. 8/1997/792/993, presuda od 18. februara 1998. godine, stav 49.) ili koji nemaju neku posebnu složenost (vidi slučaj ESLJP-a, [Speil protiv Austrije](#), br. 42057/98, odluka o prihvatljivosti, od 5. septembra 2002. godine i slučaj suda KI80/18, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi*, citiran iznad, stav 47 i [KI125/23](#), podnosilac zahteva *Hazir Publica*, citiran iznad, stav 46).
58. U tom pravcu, Sud ističe obrazloženje Specijalizovanog veća PKVS-a:
- „[...] Tužilac je Organu za likvidaciju podneo zahtev za naknadu tri plata za neodređeno vreme. Tužilac je podneo i zahtev za naknadu 7 plata na ime naknade zbog prevremenog raskida ugovora o radu.
Organ za likvidaciju je ocenio podnete zahteve i odlukama PRZ009-0206 i PRZ009-0208 odbio je kao neosnovane potraživanja tužioca u postupku likvidacije.

Tužilac je tužbom potraživao dugovanje - zbog neisplate plata a koje se odnose za period od 2004. do 2013. godine. S druge strane, tuženi je u datoj odbrani [odgovoru na žalbu] tvrdio de je navedeni zahtev tužioca zastarelo jer nije predložen dokaz da se obratio sudu ili bilo kom nadležnom organu sa zahtevom za naknadu traženih plata od 2004. godine. Član 376 stav 1 ZOO-a (1978. god.) izričito kaže da „Potraživanje naknade prouzrokovane štete zastareva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za lice koje je štetu učinilo.“ U konkretnom slučaju, dug koji potražuje tužilac pripada periodu od 2004. do 2013. godine, te u smislu citirane zakonske odredbe proizilazi da je potraživanje tužioca zastarelo“.

Konačno, sud je došao do zaključka da je u konkretnom slučaju tuženi pravilno postupio kada je primenio gore citiranu zakonsku odredbu i na osnovu potvrde ovog činjeničnog stanja i u skladu sa odredbom člana 54.1 u vezi sa članom 74. Zakona br. 06/L-086 o Posebnoj komoru Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju, odlučeno je kao u izreci ove presude.“

59. Sud takođe ističe obrazloženje Žalbenog veća PKVS-a u vezi sa tužbenim zahtevom podnosioca zahteva:

„[...] Žalbeno veće konstatuje da je zahtev tužioca za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € odlukom Organa za likvidaciju PRZ009-0206 od 30. marta 2015. godine odbijen kao nevažeći iz razloga da tužilac nije pružao usluge za DP, jer je OL ocenio da je na osnovu člana 608. Zakona o udruženom radu, potraživanje tužioca zastarelo.

[...]

Žalbeno veće PKVS-a ocenjuje da prvostepena presuda PKVS-a nije pravična odluka. To iz razloga jer je tužilac prvobitno podneo žalbu PKVS-u od 24. aprila 2015. godine, kojom je uložio žalbu na odluku Organa za likvidaciju br. PRZ009-0206 od 30. marta 2015. godine, koja se odnosila na naknadu za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € (3*165,32) a ne na iznos koji je tražio u svojoj žalbi od 12.267,30 € za period od 2004. do 2013. godine.

[...]

Žalbeno veće smatra da je u konkretnom slučaju prvi stepen PKVS-a trebao da uzme u obzir činjenicu da je tužilac osporio odluku br. PRZ009-0206 Organa za likvidaciju, od 30. marta 2015. godine za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € a ne odluku br. PRZ009-0208 od 23. aprila 2015. godine kao i PRZ09-0210 na koje se tužilac nije žalio, već ih je samo priložio u spise predmeta u prvostepenom postupku PKVS-a kao i pri Žalbenom veću.

[...]

Takođe, Žalbeno veće primećuje da se iz kopije radne knjižice jasno vidi da je radna knjižica tužioca zaključena 06. septembra 2013. godine, tačnije na datum početka procesa privatizacije DP-a, što dokazuje da tužilac ne samo što je pružao usluge za DP, već mu je radni odnos takođe prestao kao rezultat radnje/ odluke KAP-a.

U ovom slučaju, na osnovu gore navedenih dokaza koji su relevantni za Žalbeno veće, Žalbeno veće je odlučilo da preinači prvostepenu presudu PKVS-a usvajanjem zahteva tužioca za naknadu tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 €, koje mora platiti Organ za likvidaciju prema prioritetima utvrđenim u zakonu u postupku likvidacije.

Takođe, Žalbeno veće usvaja visinu traženog iznosa i iz razloga jer tuženi ne osporava visinu traženog iznosa.

Nesporne činjenice prema članu 7 ZPP-a smatraju se dokazanim.

Stoga, iz ovih razloga, Žalbeno veće konstatuje da se žalba tužioca treba usvojiti kao osnovana i da se preinači ožalbena presuda.“

60. U vezi sa održavanjem ročišta, Sud primećuje da su oba veća PKVS-a izričito odlučili da ne održe ročište u ovom slučaju na osnovu stava 3 člana 76. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, u vezi sa članom 399. ZPP, odnosno sa stavom 1 člana 69. Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP.
61. Sud podseća da je Organ za likvidaciju KAP-a odbio sva tri zahteva podnosioca zahteva za (i) naknadu 7. (sedam) neisplaćenih plata za period od 2004. do 2013. godine; (ii) naknadu 3. (tri) neisplaćene plate za neodređeno vreme i (iii) raskid ugovora o radu, kroz tri odvojene odluke u 2015. godini. Sud primećuje da je Organ za likvidaciju KAP-a prva dva zahteva odbacio na sa obrazloženjem da se radi o zahtevima koji se odnose na 2004. godinu i da su stoga zastareli na osnovu člana 608. Zakona o ujedinjenom radu iz 1976. godine, dok je treći zahtev odbijen jer se na osnovu spisa predmeta ispostavilo da više nije na spisku aktivnih radnika za period od avgusta 2012. do avgusta 2013. godine, kada je doneta odluka o privatizaciji.
62. Sud takođe primećuje da je podnosilac zahteva u svom tužbenom zahtevu izričito tražio poništenje odluke [PRX009-02064] Organa za likvidaciju KAP-a, od 30. marta 2015. godine kojom je odbijen njegov zahtev za naknadu 3 (tri) neisplaćenih plata u iznosu od 465,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi) za neodređeno vreme.
63. U tom kontekstu, Sud podseća da je Specijalizovano veće PKVS-a odbilo tužbeni zahtev podnosioca zahteva, dok je Žalbeno veće PKVS-a usvojila žalbu, ali samo u vezi sa zahtevom za naknadu 3 (tri) neisplaćene plate u iznosu od 465,96 € (četiri stotine devedeset pet evra i devedeset šest centi) za neodređeno vreme, sa obrazloženjem da je podnosilac zahteva u tužbenom zahtevu „[...] uložio žalbu na odluku Organa za likvidaciju br. PRZ009-0206 od 30. marta 2015. godine, koja se odnosila na naknadu za tri neisplaćene plate u iznosu od 495,96 € (3*165,32) a ne na iznos koji je tražio u svojoj žalbi od 12.267,30 € za period od 2004. do 2013. godine.“
64. Iz navedenog, Sud ocenjuje da postupci koji su razvijeni pred Specijalizovanim većem i Žalbenim većem PKVS-a: (i) ne pokreću nikakva pitanja posebne složenosti koja bi održavanje ročišta učinila neophodnim, između ostalog, zbog činjenice jer je presudom Žalbenog veća PKVS-a usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i preinačio presudu Specijalizovanog veća PKVS-a i odluku [PRZ009-0206] od 30. marta 2015. godine Organa za likvidaciju KAP-a, odobrivši iznos od 3 (tri) neisplaćene plate; kao i (ii) iz prirode slučaja proizilazi da je Žalbeno veće PKVS-a, na osnovu podnesaka i pisanog materijala, rešio slučaj na pravičan i razuman način, jer je podnosilac zahteva u svojoj tužbi izričito tražio da se poništi samo jedna odluka Organa za likvidaciju KAP-a, odnosno odluku [PRZ009-0206] od 30. marta 2015. godine.
65. U vezi sa navodom za neodržavanje ročišta, Sud je u svojoj praksi utvrdio povredu u slučajevima u kojima je Žalbeno veće PKVS-a ocenjivao činjenična i pravna pitanja, čime je preinačio odluku Specijalizovanog veća PKVS-a na štetu podnosioca zahteva (vidi slučaj Suda [KI145/19](#), [KI146/19](#), [KI147/19](#), [KI149/19](#), [KI150/19](#), [KI151/19](#), [KI152/19](#), [KI153/19](#), [KI154/19](#), [KI155/19](#), [KI156/19](#), [KI157/19](#) i [KI159/19](#), podnosilac zahteva *Ethem Bokshi i drugi*, presuda od 10. decembra 2020. godine, stav 81). Sud je u svojoj sudskoj praksi takođe utvrdio da neodržavanje ročišta od strane Specijalizovanog veća i Žalbenog veća PKVS-a nije u suprotnosti sa članom 31. Ustava i stavom 1 člana 6. EKLJP-a, jer slučaj karakterišu pitanja „visoke tehničke prirode“ ili „isključivo zakonite prirode“ i da se isti može rešiti pravično i razumno na osnovu podnesaka i drugih materijala koje su podnele stranke (vidi slučaj Suda [KI160/20](#), podnosilac zahteva *Opština Gnjilane*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. maja 2022. godine, stavovi 98-105, KI80/18, podnosilac zahteva *Behgjet Stoliqi*, citiran iznad, stav 53, i KI125/23, podnosilac zahteva *Hazir Publica*, citiran iznad, stav 53).

66. Shodno tome, uzimajući u obzir okolnosti konkretnog slučaja i njenu sudsku praksu, Sud zaključuje da su navodi podnosioca zahteva za povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, zbog neodržavanja ročišta, kako je zagarantovano članom 31. Ustava u vezi sa stavom 1 člana 6. EKLJP-a neprihvatljivi kao očigledno neosnovani po ustavnim osnovama, zbog „očiglednog odsustva povrede“, kako je utvrđeno stavom 2. Pravila 34. Poslovnika o radu.
67. Na kraju, što se tiče navoda podnosioca zahteva, da Specijalizovano veće PKVS-a nije izdalo nalog za regulisanje i dopunu tužbe čime su povređene proceduralne odredbe Zakona o PKVS-u za pitanja koja se odnose na KAP, Sud smatra da u ovom slučaju podnosilac zahteva iznosi uopštene navode bez preciziranja ustavnih prava za koja tvrdi da su povređena i ne razjašnjavajući činjenice koje obrazlažu konkretne navode. S tim u vezi, Sud podseća na svoju sudsku praksu da, kako bi smatrao da zahtev ispunjava kriterijume prihvatljivosti, podnosilac zahteva je dužan da u svom zahtevu razjasni koja su mu Ustavom zagarantovana prava i slobode povređena, da na odgovarajući način iznese činjenice i navode o povredi prava ili ustavnih odredbi (vidi u ovom kontekstu slučajeve Suda, [KI91/17](#), podnosilac zahteva *Enver Islami*, rešenje o neprihvatljivosti, od 22. novembra 2018. godine, stav 31; [KI206/19](#), podnosilac zahteva Mladen Nikolić, rešenje o neprihvatljivosti, od 26. februara 2019. godine, stav 33, kao i vidi slučaj [KI97/20](#), podnosilac zahteva *Nehat Salihu*, rešenje o neprihvatljivosti, od 26. marta 2021. godine, stav 54, [KI73/21](#), podnosilac zahteva *Minire Krasniqi Zhitia*, rešenje o neprihvatljivosti, od 29. jula 2021. godine, stav 39). Shodno tome, u ovom slučaju, Sud ocenjuje da je ovaj navod podnosioca zahteva neprihvatljiv u kategoriji „nepotkrepljenih i neobrazloženih“ navoda, kako je predviđeno članom 48. Zakona i pravilom 34. (1) (d) i (2) Poslovnika o radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa stavom 7 člana 113. Ustava, članovima 20. 47. i 48. Zakona, i u skladu sa pravilom 34. (1) d i (2) Poslovnika o radu, 16. jula 2024. godine,

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI, sa sedam 7. (sedam) glasova za i 2. (dva) protiv, zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu Republike Kosovo, u skladu sa stavom 4. člana 20. Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu na dan objavljivanja u Službenom listu Republike Kosovo u skladu sa stavom 5 člana 20. Zakona.

Sudija izvestilac

Predsednica Ustavnog suda

Nexhmi Rexhepi

Gresa Caka-Nimani